

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Η Ηχώ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

βιβλίο II

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SOUL SEEKERS 2: ECHO
Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι κυνηγοί των ψυχών 2: Η Ηχώ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Μυρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elsie Lyons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2012

By arrangement with the author. All rights reserved.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Herman Estevez, Glen Allison/Getty Images,
gigello and ARENA Creative/Shutterstock, stock09/Shutterstock,
eva105/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-849-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Η Ηχώ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

βιβλίο II

Μετάφραση: Μαρία Μυρώνη

*Για όλους τους υπέροχους δασκάλους
που έχω γνωρίσει μέχρι σήμερα*

Πνεύματα ζώων-οδηγητών

Αρκούδα

Η Αρκούδα συμβολίζει τη δύναμη, την ενδοσκόπηση και τη γνώση. Η Αρκούδα μάς διδάσκει πώς να αφυπνίζουμε τις έμφυτες δυνατότητές μας. Καθώς είναι εξαιρετικά δυνατή, η Αρκούδα αντιδρά με μανία απέναντι σε οτιδήποτε ή οποιονδήποτε απειλεί τη φωλιά της, υπενθυμίζοντάς μας ότι πρέπει να προστατεύουμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Μια και μπορεί να τρέφεται κατά τη διάρκεια της χειμερίας νάρκης με το λίπος που έχει αποθηκεύσει στο σώμα της, το πνεύμα της μας δείχνει πώς να κάνουμε χρήση των πόρων που κρύβουμε μέσα μας οι οποίοι είναι απαραίτητοι για την επιβίωσή μας, αλλά και πώς να παραμένουμε σε ισορροπία κατά τη διάρκεια της αλλαγής. Η Αρκούδα δραστηριοποιείται μέρα και νύχτα, καθρεφτίζει τη δύναμη του ήλιου και τη διαίσθηση της σελήνης, και μας παροτρύνει να ελέγχουμε τη δύναμή μας με βαθυστόχαστο συλλογισμό.

Κολιμπρί

Το Κολιμπρί συμβολίζει την ευκινησία, την ευτυχία και το θαύμα. Το Κολιμπρί μάς διδάσκει πώς να είμαστε σε εγρήγορση κάθε στιγμή και πώς να είμαστε ευέλικτοι και ευκίνητοι στις διάφορες αλλαγές που σημειώνονται στη ζωή. Με τον παιχνιδιάρικό χαρακτήρα του, το Κολιμπρί μάς υπενθυμίζει ότι η ζωή είναι πιο γεμάτη όταν απολαμβάνουμε ό,τι κάνουμε και όταν κρατά-

με τα θετικά κάθε κατάσταση. Όντας ο πιο δεξιότεχνος αεροπόρος στον κόσμο των πτηνών, το Κολιμπρί συμβολίζει την επίτευξη αυτού που φαίνεται να είναι αδύνατο. Μια και είναι το μοναδικό πτηνό που μπορεί να πετάει προς τα πίσω, το Κολιμπρί μάς ενθαρρύνει να εξερευνούμε και να θυμόμαστε τις γλυκές στιγμές του παρελθόντος χωρίς όμως να κολλάμε σε αυτό.

Νυχτερίδα

Η Νυχτερίδα συμβολίζει τη μετάβαση, την αναγέννηση και την πρωτοβουλία. Η Νυχτερίδα μάς διδάσκει πώς να αντιμετωπίζουμε τους φόβους μας και να εναγκαλιζόμαστε την αλλαγή. Με τη δυνατότητά της να προσανατολίζεται τέλεια στο σκοτάδι, η Νυχτερίδα μάς παροτρύνει να εμπιστευόμαστε τα ένστικτά μας και να αποκωδικοποιούμε το κρυμμένο νόημα των λόγων που εκστομίζονται καθώς και αυτών που δεν έχουν ειπωθεί. Το πνεύμα της Νυχτερίδας, ως φύλακας της νύχτας, μας ενθαρρύνει να καταπολεμούμε τους φόβους που κρύβονται στις σκοτεινές γωνίες του μυαλού μας και να εμπιστευόμαστε την εσωτερη καθοδήγησή μας. Καθώς είναι το μοναδικό θηλαστικό με φτερά, η Νυχτερίδα καθρεφτίζει τη δυνατότητα κάποιου να μπορεί να κινείται σε μεγάλα ύψη και να ενστερνίζεται οτιδήποτε νέο και την παραχώδη αλλαγή.

Οπόσουμ

Το Οπόσουμ συμβολίζει την εμφάνιση, τη στρατηγική και την ευελιξία. Το Οπόσουμ μάς διδάσκει πώς να κάνουμε χρήση του παρουσιαστικού μας και πώς να προσδιορίζουμε πότε οι άλλοι προβάλλουν ψεύτικες εντυπώσεις. Ως ταλαντούχος ηθοποιός, το Οπόσουμ είναι δάσκαλος στο να σχηματίζει μια εικόνα που θα του επιτρέψει να πετύχει με τον πιο αποτελεσματικό και αποδοτικό τρόπο το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Καθώς είναι ικανό

να προσποιείται τον νεκρό όποτε θέλει, το πνεύμα του Οπόσουμ μάς υπενθυμίζει ότι τα πράγματα δεν είναι πάντοτε όπως φαίνονται και ότι μπορεί να υπάρχουν κρυμμένα νοήματα. Ως ένα μαρσιποφόρο που κουβαλάει το μικρό του στον μάρσιπο, το Οπόσουμ μάς ενθαρρύνει να αναζητούμε τα αθέατα ταλέντα μας και την κρυμμένη μας σοφία στις δικές μας αποσκευές.

Ενυδρίδα

Η Ενυδρίδα συμβολίζει τη χαρά, το γέλιο και τη συνιδιοκτησία. Η Ενυδρίδα μάς διδάσκει να αποδεσμευόμαστε από την ανάγκη να ελέγχουμε τα πράγματα. Μας διδάσκει επίσης να αναζητούμε το παιδί που κρύβεται μέσα μας, προκειμένου να χαρούμε τη ζωή και όλα αυτά που μας προσφέρει. Καθώς είναι από τη φύση της περίεργη, η Ενυδρίδα μάς υπενθυμίζει ότι τα πάντα στον κόσμο έχουν ενδιαφέρον αν τα κοιτάξουμε από τη σωστή οπτική γωνία. Γρήγορη και ευκίνητη καθώς είναι στο νερό, μας φανερώνει πώς να ξεγλιστράμε από τα προβλήματα και από τις συναισθηματικές μεταπτώσεις της ζωής με ευκολία και ευελιξία. Επειδή είναι από τα λίγα ζώα που ξέρουν να χρησιμοποιούν εργαλεία, η Ενυδρίδα μάς ενθαρρύνει να πετυχαίνουμε ισορροπία μεταξύ του αγνού παιχνιδιού και του δεξιοτεχνικού εφοδιασμού.

*Πίσω από κάθε δημιουργία, κρύβεται η πίστη που τη στηρίζει.
Ο ενθουσιασμός δε σημαίνει τίποτα: έρχεται και φεύγει. Αλλά αν
κανείς έχει πίστη, τότε θαυμαστά πράγματα μπορεί να συμβούν.*

ΧΕΝΡΙ ΜΙΛΕΡ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

1

Ντέαρ

Το Άλογο μας μεταφέρει μέσα από ένα απέραντο φυσικό ανάγλυφο, με το Κοράκι να κάθεται ψηλά στον λαιμό του. Τριποδίζει με σιγουριά. Ο ήχος από τις οπλές του που συναντούν το έδαφος θυμίζει *σύρσιμο* και *τσαλαπάτημα* μαζί, ήχος που μου δίνει διαρκώς την εντύπωση ότι φτάνουμε κάπου, ότι σημειώνουμε πρόοδο. Παρά το γεγονός ότι κυνηγάμε εβδομάδες τώρα χωρίς κανένα ίχνος του εχθρού.

Έτσι τους αποκαλώ· ο εχθρός. Μερικές φορές εναλλάσσω τον χαρακτηρισμό με τον όρο *εισβολείς* ή ακόμη και *παρείσακτοι*. Και έπειτα από μια ιδιαίτερα μακρά ημέρα κυνηγιού, όπου καταλήγω να είμαι κομμάτια, αναφέρομαι σε αυτούς ως *δαίμονες*.

Πάντως δεν τους αποκαλώ ποτέ με το πραγματικό τους όνομα. Δεν αναφέρομαι ποτέ σε εκείνους ως Ρίχτερ.

Μπορεί να είναι απέθαντοι Ρίχτερ, δεν παύουν όμως να είναι Ρίχτερ, και η Παλόμα με προειδοποίησε να μην πληροφορήσω ποτέ τον Ντέις για τις σκοτεινές ρίζες του. Ισχυρίστηκε ότι δεν υπάρχει λόγος να ξέρει εκείνος πως η ύπαρξή του οφείλεται σε μαύρη μαγεία του χειρίστου είδους. Και παρά το γεγονός ότι το να κρύβω μια τόσο τρομερή αλήθεια με κάνει να αισθάνομαι ανειλικρινής στην καλύτερη περίπτωση, για να μην πω και άπιστη, θεωρώ πραγματικά ότι η γιαγιά μου έχει δίκιο.

Εάν κάποιος πρέπει να του το πει, αυτή είναι η Τσέπι, η μητέρα του. Αλλά αυτή μέχρι στιγμής έχει προτιμήσει τη σιωπή.

Χαλαρώνω το κράτημά μου αφήνοντας λίγο τη μέση του Ντέις, και αναστενάζω καθώς κοιτάζω τριγύρω. Χαζεύω το γυαλιστερό πράσινο χορτάρι που απλώνεται ολόγυρα – τα μυτερά φύλλα του λυγίζουν και πατικώνονται κάτω από τον αργό αλλά βαρύ καλπασμό του Αλόγου – καθώς και τη σειρά από ψηλά δέντρα που οριοθετούν την περίμετρο και παρέχουν προστασία σε πουλιά, πιθήκους και σκίουρους που περνούν πότε πότε ψάχνοντας για καρύδια. Το βλέμμα μου κόβει σαν λεπίδα το απογευματινό φως που ξεθωριάζει – αναζητώντας, πάντοτε αναζητώντας. Αλλά όπως πάντα, δεν υπάρχει κανένα σημάδι διαφθοράς, κανένα σημάδι της παρουσίας τους.

Μήπως τους έπιασε η Φύλακας των Οστών;

Η σκέψη αυτή κολλάει επίμονα στο μυαλό μου, με ευχαριστεί εξάλλου και μου αρέσει. Δε θέλω να την αποδιώξω, όσο απίθανη κι αν είναι. Δεν αμφιβάλω ότι η Βασίλισσα του Κατώτερου Κόσμου, που τρέφεται με αστέρια, έχει ένα κρανίο για πρόσωπο και μια φούστα πλεγμένη από ερπετά, είναι παραπάνω από ικανή για να τους πιάσει, για να μην πω να τους εξολοθρεύσει, ξέρω όμως ότι κάτι τέτοιο δεν είναι και πολύ εύκολο.

Εγώ δημιούργησα αυτό το χάος κι εγώ πρέπει να διορθώσω τα πράγματα.

«Ακόμη μου φαίνεται περίεργο». Πιέζω τα χείλη μου στο σβέρκο του Ντέις, οι λέξεις μου πνίγονται κάτω από τα μακριά, στιλπνά μαύρα μαλλιά του. «Ξέρεις, αυτός ο αέναος κύκλος νύχτας και μέρας. Φαίνεται πολύ φυσιολογικός, πολύ συνηθισμένος για ένα τόσο ασυνήθιστο μέρος».

Μελετώ τη σκιά που σχηματίζεται με το σούρουπο και που δείχνει να μας ακολουθεί καταπόδας. Μια απίθανη, επιμήκης σιλουέτα ενός κορακιού με έναν κάτισχνο λαιμό και δύο ψηλών ατόμων που κάθονται καβάλα σε ένα άλογο με πόδια τόσο τεντωμένα και αδύνατα που δείχνουν να μην μπορούν να σηκώσουν το βάρος των κορμιών τους – μια εξογκωμένη σιλουέτα που προμηνύει τον σύντομο ερχομό της νύχτας.

Είναι αλήθεια βέβαια πως αυτό που προσδιορίζουμε ως νύχτα στον Κατώτερο Κόσμο δεν είναι παρά ένα ασήμαντο ξεθώριασμα του φωτός, χωρίς να έχει καμία σχέση με τον βαθύ, σκοτεινό και αστροκέντητο ουρανό του Νέου Μεξικού τον οποίο έχω πλέον συνηθίσει. Πάντως, χαίρομαι για τον ερχομό της ούτως ή άλλως. Χαίρομαι που αυτή η μέρα φτάνει στο τέλος της.

Ακουμπάω το πιγούνι μου στον ώμο του Ντέις και συνεχίζω από κει που σταμάτησα. «Για να μην πω ότι δεν υπάρχει ίχνος ήλιου – πώς είναι δυνατόν; Πώς γίνεται να ανατέλλει και να δύει όταν δεν υπάρχει;»

Αντί για απάντηση ο Ντέις γελάει, ο ήχος βγαίνει βραχνός, βαθύς και τόσο σαγηνευτικός που φέρνω το σώμα μου πιο κοντά στο δικό του μέχρι να κολλήσει γερά πάνω του. Είμαι αποφασισμένη να γίνω ένα με κάθε κοιλότητα και καμπύλη της πλάτης του, θέλω να με αισθάνεται κι εκείνος όπως τον αισθάνομαι εγώ.

«Μα υπάρχει ήλιος». Γυρίζει το κεφάλι του για να με κοιτάξει. «Ο Λέφτφουτ τον έχει δει». Τα παγερά γαλάζια μάτια του συλλαμβάνουν τα δικά μου, αντικατοπτρίζοντας τα μακριά μαύρα μαλλιά μου, τα φωτεινά πράσινα μάτια μου και το χλωμό δέρμα μου μέχρι που αποστρέφω το βλέμμα μου, ζαλισμένη από το θέαμα.

«Κι εσύ τον πιστεύεις;» Συνοφρυώνομαι, αδυνατώ να συγκρατήσω τη δυσπιστία που διαφαίνεται από τη φωνή μου. Είμαι πεπεισμένη ότι πρόκειται για ακόμη μια από τις φανταστικές ιστορίες που ο γέρος πνευματιστής έλεγε στον Ντέις όταν ήταν μικρός.

«Φυσικά». Ο Ντέις ανασηκώνει τους ώμους. «Κι αν είμαστε τυχεροί, ίσως μια μέρα τον δούμε κι εμείς».

Τρίβω τα χείλη μου μεταξύ τους και χώνω το ένα μου χέρι μέσα από το πουλόβερ του. Τα δάχτυλά μου είναι παγωμένα, η σάρκα του ζεστή, αλλά εκείνος ούτε που τραβιέται. Αντιθέτως, καλωσορίζει το άγγιγμά μου πιέζοντας την παλάμη μου πάνω στο σώμα του.

«Το μοναδικό πράγμα που θέλω να δω τώρα είναι...» Προσπαθώ να επικεντρωθώ στη δουλειά που ξεκινήσαμε να κάνουμε, αλλά πολύ γρήγορα η σκέψη ξεθωριάζει μαζί με τα λόγια μου.

Ο πειρασμός που νιώθω για τον Ντέις είναι τόσο έντονος, και πρέπει να νιώθει κι εκείνος το ίδιο, γιατί στη στιγμή στρίβει το Άλογο προς την αντίθετη κατεύθυνση. Το παροτρύνει να διανύσει ξανά καλπάζοντας τη φαρδιά, χορταριασμένη πλαγιά, με κατεύθυνση έναν αγαπημένο προορισμό και των δυο μας.

Τον πιάνω πιο σφιχτά από τη μέση, χώνω τα γόνατά μου στην κλείδωση των ποδιών του. Πασχίζω να αποδιώξω το μπαράζ ενοχών που με κατακλύζουν πάντοτε έπειτα από ένα μακρύ, άκαρπο κυνήγι. Υποσχέθηκα στην Παλόμα ότι θα τους βρω και θα τους καταδιώξω. Ορκίστηκα ότι θα διώξω τους Ρίχτερ έξω από τον Κατώτερο Κόσμο προτού βρουν ευκαιρία να κάνουν κάποιο κακό που θα μπορούσε να έχει επίδραση στον Μεσαίο και τον Ανώτερο Κόσμο.

Πίστεψα ότι θα ήταν εύκολο. Πίστεψα ότι εκείνα τα απέθαντα φρικιά θα ξεχώριζαν σαν τη μύγα μες στο γάλα σε μια θαυματουργή χώρα με πλούσια βλάστηση και αξιαγάπητα πνεύματα ζών. Ήμουν πεπεισμένη ότι μαζί με τον Ντέις θα τους νικούσαμε με ευκολία. Αλλά τώρα πια δεν είμαι και τόσο σίγουρη.

«Μην ανησυχείς», λέει ο Ντέις με φωνή τόσο σίγουρη όσο και τα λόγια του. «Μαζί θα τους βρούμε». Έπειτα, συναντώντας το δύσπιστο βλέμμα μου, προσθέτει: «Δεν το ξέρεις; Η αγάπη νικάει τα πάντα».

Αγάπη.

Η ανάσα μου παγώνει, τα μάτια μου γουρλώνουν, ενώ κάθε προσπάθεια να απαντήσω κολλάει στον λαιμό μου που ξεράθηκε απότομα.

Εκείνος τραβάει τα χαλινάρια του Αλόγου, το οποίο σταματάει λίγο πριν από τη Μαγική Πηγή, και με βοηθάει να κατεβώ κρατώντας τα χέρια μου στα δικά του. Παρερμηνεύοντας τη σιωπή μου, λέει: «Μήπως βιάστηκα;»

Εγώ καθαρίζω τον λαιμό μου, επιθυμώντας διακαώς να του πω ότι δε βιάστηκε καθόλου. Ότι το κατάλαβα από την πρώτη νύχτα που εμφανίστηκε στα όνειρά μου, ότι το ένιωσα από την ημέρα που έπεσα πάνω του στην *Τρύπα του Λαγού* – το κύμα της ανυπέρβλητης αγάπης που κυλούσε ανάμεσά μας.

Εύχομαι να μπορούσα απλώς να του πω, να ομολογήσω ότι είμαι τρομοκρατημένη όσο και ενθουσιασμένη. Να του πω πως το να νιώθω ότι με αγαπάει αληθινά εκείνος είναι το πιο εκπληκτικό πράγμα που μου έχει συμβεί ποτέ.

Πεθαίνω να του εξηγήσω πως όποτε είμαι μαζί του είναι σαν να με έχει φουσκώσει κάποιος με ήλιον – τα πόδια μου δε με κρατούν στο έδαφος.

Είμαστε φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον.

Είναι το πεπρωμένο μας.

Αλλά τώρα, ύστερα από τόσες εβδομάδες που είμαι το κορίτσι του, αυτή είναι η πρώτη φορά που αναφέρεται η λέξη από Α.

Ο Ντέις τεντώνει το κεφάλι του, ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα τόσο ονειροπόλο που είμαι σίγουρη πως θα τις ξεστομίσει – αυτές τις δύο όχι και τόσο ασήμαντες λέξεις– και προετοιμάζομαι.

Αλλά εκείνος απλώς γυρίζει από την άλλη και κατευθύνεται προς τη θερμή πηγή που αφρίζει, ενώ μια λεπτή στρώση ατμού χορεύει κατά μήκος της επιφάνειάς της. Με αφήνει με την απογοήτευση ότι η στιγμή χάθηκε, αν και παράλληλα παραμένει ασφαλής στην ίδια της την αλήθεια.

Ξεφορτωνόμαστε τα ρούχα μας, ο Ντέις μένει μόνο με το μπλε σκούρο μαγιά του ενώ εγώ τουρτουρίζω καθώς μένω μόνο με το μαύρο μπικίνι που φοράω μέσα από τα ρούχα. Μπαίνω στο νερό με τον Ντέις ξοπίσω μου και η καρδιά μου χτυπάει με ανυπομονησία καθώς πηγαίνω προς την πλατιά όχθη με τους βράχους, ξέροντας ότι το κυνήγι τελείωσε για σήμερα – τώρα ξεκινάει η διασκέδαση.

Χαμογελάω ντροπαλά. Το βλέμμα μου αιχμαλωτίζεται από τους δυνατούς, τετραγωνισμένους ώμους του, το γυαλιστερό

σκούρο δέρμα του, την υπόσχεση των χεριών του που κρέμονται ορθάνοιχτα και χαλαρά στα πλευρά του. Αναρωτιέμαι εάν θα συνηθίσω ποτέ αυτή την εικόνα – εάν θα συνηθίσω ποτέ τον ίδιο. Έχουμε ανταλλάξει τόσο πολλά φιλιά μεταξύ μας και παρ' όλα αυτά, όποτε εκείνος βρίσκεται κοντά μου, όποτε είμαστε μόνοι μας, νιώθω όπως με το πρώτο φιλί.

Εκείνος μπαίνει στο νερό πλάι μου, το νερό τού καλύπτει το στήθος ενώ τα χείλη μας ενώνονται και πιέζονται και η ανάσα μας γίνεται ένα. Τα δάχτυλά μου αναζητούν την έντονη γωνία του σαγονιού του, εντοπίζοντας τα αξύριστα, σκληρά γένια του που κάνουν το δέρμα μου να ανατριχιάζει, καθώς εκείνος παίζει με τα κορδόνια του μαγιό στο πίσω μέρος του λαιμού μου. Φροντίζει πάντως να αποφύγει το δερμάτινο πουγκί που κρέμεται από τον λαιμό μου, ξέροντας πως αυτό περιέχει την πηγή της δύναμής μου ή μία από αυτές τέλος πάντων – ότι το περιεχόμενό του μπορούμε να το δούμε μόνο εγώ και η Παλόμα.

«Ντέαρ...» Το όνομά μου είναι ένας ψίθυρος που σύντομα ακολουθείται από πολλά φιλιά που κατεβαίνουν από τον λαιμό μου, περνούν από τον ώμο μου και κατεβαίνουν ακόμη πιο κάτω, ενώ εγώ κλείνω τα μάτια μου και παίρνω μια κοφτή ανάσα. Νιώθω διχασμένη μεταξύ του ελκυστικού του αγγίγματος και της ανάμνησης ενός τρομερού ονείρου που συνέβη σε αυτήν εδώ την πηγή, σε μια στιγμή λίγο πολύ σαν κι αυτή.

Ένα όνειρο όπου ο αδελφός του κατέστρεψε τον παράδεισό μας, κλέβοντας την ψυχή του Ντέις μαζί με τη ζωή του, ενώ το μόνο που μπορούσα εγώ να κάνω ήταν να βλέπω.

«Τι συμβαίνει;» Αντιλαμβανόμενος μια αλλαγή στη διάθεσή μου, σηκώνει το βλέμμα του προς το δικό μου. Αλλά εγώ απλώς κουνάω το κεφάλι μου και τον τραβάω πάνω μου, μη βλέποντας τον λόγο να μοιραστώ τις σκέψεις μου μαζί του ούτε να χαλάσω τη στιγμή αναφέροντας τον Κέιντ.

Η ανάσα του επιταχύνεται καθώς τα χείλη του συναντούν ξανά τα δικά μου. Και όταν με σηκώνει στην αγκαλιά του, έχω

την ελαφρά αίσθηση ότι κάτι γλοιώδες και ξένο γλιστράει πάνω από το πόδι μου.

Αφήνομαι στο φιλί, αποφασισμένη να το αγνοήσω, ό,τι κι αν είναι αυτό. Είμαστε σε μια θερμή πηγή – μια *μαγική* θερμή πηγή, αλλά και πάλι θερμή πηγή. Πιθανότατα θα είναι κάποιο φύλλο ή κάποιο μπουμπούκι που έπεσε από τον θόλο που σχηματίζουν οι κληματαριές πάνω από τα κεφάλια μας.

Επικεντρώνομαι στην αίσθηση των χειλιών του που κολλάνε γερά στη σάρκα μου καθώς κολλάω σφιχτά πάνω του. Τυλίγω τα πόδια μου γύρω από τα δικά του όταν ακόμη ένα γλοιώδες πράγμα περνάει ξυστά από τον γοφό μου προτού βγει στην επιφάνεια δίπλα μου με ένα ηχηρό *πλοπ* που σύντομα ακολουθείται από άλλο ένα. Κι άλλο ένα.

Μέχρι που μας χωρίζει ένας ηχηρός συρφετός από πράγματα που ξεπροβάλλουν στην επιφάνεια. Τα βλέμματά μας αναγκάζονται να ξεκολλήσουν μόνο και μόνο για να ξεροκαταπιούμε με με τρόπο καθώς η πηγή γεμίζει με πρησμένα, άψυχα ψάρια που χάσκουν με το στόμα ανοιχτό – ενώ τα κενά τους μάτια μάς κοιτάζουν επικριτικά.

Προτού προλάβω να μπήξω τις φωνές, ο Ντέις με αρπάζει στην αγκαλιά του και με τραβάει έξω από την πηγή. Με κρατάει σφιχτά κόντρα στο στήθος του καθώς κοιτάζουμε τρομοκρατημένοι και με κομμένη την ανάσα μια αλήθεια που δεν μπορούμε να αρνηθούμε: ο εχθρός βρίσκεται ακόμη κάπου εκεί έξω. Ζει και βασιλεύει και διαφθείρει τον Κατώτερο Κόσμο. Κι εάν δεν τον βρούμε σύντομα, θα διαφθείρει και τους υπόλοιπους κόσμους.

Κληρονόμησε ένα μαγικό πεπρωμένο και μια αποστολή: να σταματήσει μια ισχυρή οικογένεια σκοτεινών μάγων. Δεν περίμενε όμως ποτέ να ερωτευτεί έναν απ' αυτούς.

Η Ντέαρ Σάντος έχει ακόμη πολλά να μάθει για τον εαυτό της. Η εκπαίδευσή της ως Ανιχνεύτριας είναι πολύ απαιτητική, ενώ η σχέση της με τον Ντέις γίνεται ολοένα και πιο βαθιά. Όταν μαθαίνει ότι ο Ντέις συνδέεται στενά με την οικογένεια Ρίχτερ, αρχίζει να αμφισβητεί κατά πόσο ο έρωτας μπορεί να υπερικήσει όλα τα εμπόδια.

Ο Ντέις ξέρει καλά ότι δε θα υπήρχε χωρίς τη σκοτεινή μαγεία των Ρίχτερ, ωστόσο ο ίδιος του ο αδελφός είναι αποφασισμένος να χρησιμοποιήσει εναντίον του την αγάπη του για την Ντέαρ. Ο Ντέις είναι πρόθυμος να θυσιαστεί για το κορίτσι που αγαπάει. Αλλά η Ντέαρ θα το επιτρέψει;

Το δεύτερο βιβλίο από τους ΚΥΝΗΓΟΥΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ θα σας συγκλονίσει.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-849-7

9 789604 968497

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12819

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η